

Îl cunoscuseră pe Mathias într-o excursie de-o zi la Cozumel. Angajaseră un ghid care să-i ducă la scufundări, la o epavă din apropiere, însă geamandura care marca locul se rupsesese în timpul unei furtuni și ghidul nu mai reușea să o găsească. Așa că înotau la întâmplare, fără să se uite la ceva anume. Apoi Mathias se ridicase spre ei din adâncuri, ca un om al mărilor, cu un tub de oxigen în spate. Zâmbise când îi povestiseră situația lor și se oferise să-i conducă la epavă. Era neamț, foarte bronzat și foarte înalt, cu părul blond, tuns scurt și cu ochii de un albastru-deschis. Avea un vultur tatuat pe antebrațul drept, negru cu aripi roșii. Îi lăsase să împrumute pe rând rezervorul lui ca să se poată scufunda la zece metri și să vadă epava de aproape. Era un tip prietenos, dar liniștit, și vorbea engleza aproape fără accent, iar când, la sfârșit, urcaseră înapoi în barca ghidului, venise și el cu ei.

Pe greci îi cunoscuseră două nopți mai târziu, în Cancún, pe plaja de lângă hotel. Stacy se îmbătase și se sărutase cu unul dintre ei. Nu se întâmplase nimic mai mult, însă după aceea grecii păreau să le apară mereu în cale, indiferent unde s-ar fi dus sau ce-ar fi făcut. Nici unul dintre ei nu vorbea greaca, desigur, și nici grecii nu vorbeau engleza, așa că nu făceau decât să zâmbească și să dea din cap și să împartă din când în când între ei mâncarea

și băutura. Erau trei greci – puțin trecuți de douăzeci de ani, la fel ca Mathias și restul găștii – și păreau destul de prietenoși, deși aveau senzația că se cam țineau după ei.

Grecii nu numai că nu știau engleză, dar nici spaniolă nu vorbeau. Își luaseră totuși nume spaniole, chestie care în mod evident li se părea extrem de amuzantă. Pablo, Juan și Don Quijote, așa se prezentaseră, pronunțând numele cu accentul lor ciudat și arătând cu mâinile spre piept. Don Quijote era cel cu care flirtase Stacy. Toți trei arătau cam la fel – aveau umeri lați, mușchi dezvoltati, părul lung și negru, prins în coadă – și până și lui Stacy îi venea greu să țină minte cum îl chema pe fiecare. Era de asemenea posibil să-și fi schimbat numele între ei, ca asta să fi fost o glumă, astfel încât cel care răspunsese marți la numele de Pablo să insiste miercuri că el era Juan.

Se aflau în Mexic de trei săptămâni. Era august, o perioadă foarte nepotrivită pentru a călători prin Yucatán. Era mult prea cald și mult prea multă umezeală în aer. Furtunile se porneau dintr-odată aproape în fiecare după-amiază, cu ruperi de nori ce puteau inunda o stradă în doar câteva secunde. Și odată cu lăsarea întunericului apăreau fânțarii, roiuri strânse în nori bâzâitori. La început, Amy se plânse întruna de toate aceste lucruri, regretând că nu aleseseră excursia la San Francisco, așa cum le sugerase ea. Apoi însă Jeff își ieșise din fire și-i reproșase că le strica vacanța tuturor, așa că fata încetase să mai vorbească despre California – despre zilele însorite și calde, despre tramvaie, despre norii colorați de ceață de la amurg. Oricum, nu era chiar atât de rău. Era ieftin și nu era aglomerație, iar Amy se hotărâse să se distreze cât putea de mult.

Ei erau patru: Amy și Stacy, Jeff și Eric. Amy și Stacy erau cele mai bune prietene. Se tuseseră scurt, băiețește pentru vacanță, și purtau amândouă pălării Panama asemănătoare, apărând în toate fotografiile îmbrățișate. Arătau ca două surori – Amy, sora blondă, și Stacy, bruneta –, amândouă micuțe, cam de un metru cincizeci, și subțirele ca niște vrăbiuțe. Și comportamentul era la fel – mereu își șușoteau câte ceva la ureche,

aveau o sumedenie de gesturi apropiate și schimbau întruna priviri atotștiutoare.

Jeff era iubitul lui Amy; Eric – al lui Stacy. Băieții se purtau amabil unul cu celălalt, dar nu se putea spune că erau chiar prieteni. Fusese ideea lui Jeff să călătorească în Mexic, o ultimă escapadă înainte ca el și Amy să înceapă, în toamnă, studiile postuniversitare de perfecționare în medicină. Găsise o ofertă bună pe internet: ieftină, imposibil de ratat! Trei săptămâni de leneveală pe plajă, întinși la soare, fără să facă absolut nimic. O convinsese pe Amy să vină cu el, apoi Amy o convinsese pe Stacy, iar Stacy îl convinsese pe Eric.

Mathias le spusese că venise în Mexic cu fratele lui mai mic, Henrich, dar Henrich dispăruse. Era o poveste destul de neclară și nici unul dintre ei nu înțelese toate detaliile. Ori de câte ori îl întrebau ceva în legătură cu asta, Mathias se întrista și devenea foarte vag. Începea să vorbească în germană și să dea din mâini, ochii i se încețoșau, părând că o să izbucnească în plâns. După o vreme, nu-l mai întrebaseră nimic. Li se părea nepolitic să insiste. Eric credea că era vorba despre o afacere cu droguri, că fratele lui Mathias era urmărit de autorități, deși nu putea spune dacă aceste autorități erau germane, americane sau mexicane. Însă cu siguranță avusese loc o ceartă – cu asta, erau toți de acord. Mathias se certase cu frate-său, poate că-l și lovise, apoi Henrich dispăruse. Mathias era îngrijorat, desigur. Îl aștepta să se întoarcă și să ia împreună avionul înapoi spre Germania. Uneori, părea convins că Henrich va apărea în cele din urmă și că totul se va termina cu bine, alteleori însă își pierdea încrederea. Mathias era o fire rezervată, prefera să asculte, nu să vorbească, și era predispus, dată fiind situația în care se găsea, la crize bruște de tristețe. Cei patru prieteni încercau din greu să-l înveselească. Eric istorisea întâmplări amuzante. Stacy imita tot felul de personaje. Jeff îi arăta locuri interesante. Iar Amy făcea nenumărate fotografii, poruncindu-le tuturor să zâmbească.

În timpul zilei, stăteau la soare pe plajă, asudând unul lângă altul pe prosoapele lor colorate. Înotau și făceau scufundări. Se

arseseră și începuseră să se cojească. Călăreau, vâsleau în caiace, jucau minigolf. Într-o după-amiază, Eric îi convinsese pe toți să închirieze o barcă cu vele, însă, în cele din urmă, se dovedise că nu era chiar atât de priceput într-ale navigației pe cât pretinsese și fuseseră nevoiți să cheme un remorcher pentru a se putea întoarce în port. Fuseseră o situație jenantă și-i costase mult. Seara, mâncau fructe de mare și beau prea multă bere.

Eric nu știa ce se petrecuse între Stacy și grec. Plecase să se culce după cină, lăsându-i pe ceilalți trei să se plimbe pe plajă cu Mathias. Se duseseră la un foc de tabără din spatele unui hotel vecin, unde o formație cânta într-un *gazebo*¹. Acolo îi cunoscuseră pe greci. Îi găsiseră bând tequila și bătând din palme în ritmul muzicii. Le oferiseră și lor de băut. Stacy se așezase lângă Don Quijote. Vorbiseră mult, fiecare pe limba lui, și râseseră, trecând sticla de la unul la altul, strămbându-se pe rând când țaria le ardea gâtulejul. Apoi Amy întorsese capul și-o văzuse pe Stacy în brațele grecului. Nu durase mult. Cinci minute în care se sărutaseră și el îi atinsese timid sânul stâng, apoi formația își terminase numărul pentru acea seară. Don Quijote o rugase să vină cu el în cameră, însă Stacy zâmbise și clătinase din cap și totul se terminase la fel de repede cum începuse.

A doua zi dimineața, grecii își întinseseră prosoapele lângă Mathias și cei patru prieteni și după-amiaza merseseră împreună la schi nautic. N-ai fi putut bănui că între cei doi fusese ceva dacă n-ai fi văzut cu ochii tăi. Grecii erau niște gentlemen, foarte respectuoși. Și Eric părea să-i simpatizeze. Încerca să-i convingă să-l învețe să spună cuvinte porcoase în greacă. Era totuși frustrat fiindcă nu-și putea da seama dacă ceea ce-i spuneau băieții era, într-adevăr, ce voia el să învețe.

Aflară în cele din urmă că Henrich lăsase un bilet. Mathias îl arătă lui Amy și lui Jeff devreme, într-o dimineață, în timpul celei de-a doua săptămâni a vacanței lor. Era scris de mână, în

¹ Casă mică fără pereți (n.red.)

germană, și dedesubt era schițată o hartă. Nu puteau citi biletul, desigur. Mathias fu nevoit să-l traducă. Nu era nimic legat de droguri sau de poliție – Eric nu se dezmințise nici de data aceasta, se grăbise să tragă concluziile și, cu cât era mai dramatică situația, cu atât mai bine. Henrich cunoscuse o fată pe plajă. Venise cu avionul în acea dimineață și se îndrepta spre centrul continentului, unde fusese angajată pentru a lucra la un sit arheologic. Era locul unei vechi mine, poate de argint, poate de diamante... Mathias nu era sigur. Henrich și fata își petrecuseră ziua împreună. Îi făcuse cinste cu prânzul, apoi plecaseră să înoate. Apoi o duseseră la el în cameră, unde făcuseră duș și sex. Apoi, fata plecase cu un autobuz. În restaurant, după prânz, fata îi desenase lui Henrich o hartă pe un șervețel, ca să-i explice unde era situl. Îi spusese că putea veni și el, că aveau nevoie de ajutoare. După ce plecase, Henrich vorbise întruna numai despre ea. Nu mâncase nimic la cină și nu putuse dormi. În toiu nopții, se ridicase în capul oaselor și-l anunțase pe Mathias că se ducea la situl arheologic.

Mathias îi spusese că-i un prost. Abia o cunoscuse pe fată. Erau la mijlocul vacanței și Henrich nu știa absolut nimic despre arheologie. Frate-său îl asigurase că nu era cătuși de puțin treaba lui. Nu-i cerea aprobarea lui Mathias, nu făcea decât să-i comunice hotărârea lui. Se dăduse jos din pat și începuse să-și facă bagajele. Se jigniseră reciproc și Henrich aruncase cu aparatul de bărbierit electric, lovindu-l pe Mathias în umăr. Mathias tăbărâse pe el și-l trântise la pământ. Se rostogoliseră încleștați pe podeaua camerei de hotel, mârâind înjurături printre dinți, până când, din greșeală, Mathias îl lovise pe Henrich cu capul în gură, spărgându-i buza. Henrich făcuse mare caz de asta, dând fuga la baie și scuipând sânge în chiuvetă. Mathias își trăsese repede hainele pe el și se duseseră să-i aducă niște gheață, însă, în loc să se întoarcă, se oprise la barul de lângă piscina hotelului. Simțea nevoia să se calmeze. Băuse două beri. Una repede și

pe-a doua încet. Când se întorsese în cameră, găsisse biletul pe pernă. Henrich dispăruse.

Biletul ocupa cam trei sferturi de pagină, deși păru mai scurt când Mathias îl citi în engleză. Amy se gândi că poate Mathias sărise peste anumite pasaje, preferând să le păstreze pentru el, însă nu conta – și ea și Jeff înțeleseseră cam despre ce era vorba. Henrich spunea că Mathias părea adesea să uite că era fratele, și nu părintele lui. Îl ierta pentru asta, dar tot nu putea accepta situația. Poate că Mathias îl considera, într-adevăr, un prost, însă el, Henrich, credea că era posibil să-și fi întâlnit marea dragoste în acea dimineață și că nu și-ar fi iertat-o niciodată – și nu l-ar fi iertat nici pe Mathias – dacă ar fi lăsat această șansă să treacă pe lângă el fără să facă ceva. Îi spunea că va încerca să se întoarcă până la data când aveau avionul înapoi spre Germania, dar nu-i putea promite nimic. Spera ca Mathias să se poată distra și singur, cât timp el era plecat. Dacă se simțea singur, Mathias putea veni și el oricând la situl arheologic. Era la jumătate de zi distanță cu mașina, spre vest. Harta de la sfârșitul biletului – o copie desenată după cea schițată de fată pe șervețel – îi arăta cum să ajungă acolo.

În vreme ce-l asculta pe Mathias și-l urmărea chinându-se să traducă biletul de la frate-său, Amy începu treptat să realizeze că bărbatul le cerea de fapt sfatul. Stăteau pe veranda hotelului. Un bufet suedez era oferit în fiecare dimineață la micul dejun: ouă, clătite, pâine prăjită, suc, cafea, ceai și o grămadă imensă de fructe proaspete. Un șir scurt, de câteva trepte, urca spre plajă. Pescărușii planau deasupra, cerșind resturi de mâncare, găinându-se pe umbrelele care protejau mesele. Amy auzea oftatul ritmic al valurilor și vedea câte un turist care făcea jogging trecând din când în când prin dreptul lor, o pereche în vârstă căutând scoici, trei angajați ai hotelului gata să servească eventualii clienți. Era foarte devreme, abia puțin peste șapte. Mathias îi trezise, sunându-i de la recepție. Stacy și Eric mai dormeau încă.

Jeff se aplecă pentru a studia harta. Lui Amy îi era clar, deși Mathias nu spusese nimic explicit, că iubitul ei era de fapt cel

căruia bărbatul îi cerea sfatul. Amy nu se simțea ofensată. Era obișnuită cu genul ăsta de situații. Jeff avea ceva ce inspira încredere oamenilor, un anumit aer de competență și de încredere. Amy se lăsă pe spătarul scaunului și-l privi întinzând cu podul palmei hârtia mototolită. Jeff avea părul negru și creț iar ochii lui își schimbau culoarea în funcție de lumină. Puteau fi de culoarea alunei, verzi sau de un maro foarte, foarte deschis. Nu era la fel de înalt ca Mathias și nici atât de lat în umeri, dar, cu toate astea, părea să fie mai mare decât el. Avea o anumită gravitate: era calm, întotdeauna calm. Într-o bună zi, dacă totul mergea conform planului, Amy își imagina că tocmai această calitate avea să facă din el un doctor excelent.

Mathias bătea nervos din picior, genunchiul bățându-i-se în sus și-n jos. Era miercuri dimineața. El și frate-său aveau avion spre casă vineri după-amiaza.

– Eu duc, spuse Mathias. Eu luat pe el. Eu dus acasă. Da?

Jeff ridică ochii de pe hartă.

– Te întorci în seara asta? întrebă el.

Mathias ridică din umeri și arătă spre bilet. Nu știa decât ce-i scrisese frate-său.

Amy recunoscuse câteva dintre orașele de pe hartă: Tizimín, Valladolid, Cobá, nume pe care le văzuse în ghidul lor. Nu citise cartea, se uitase doar la poze. Își amintea de ruinele unei plantații pe pagina despre Tizimín, o stradă cu clădiri văruiți în totalitate în alb din Valladolid, un chip gigantic, din piatră, îngropat în vițâ-de-vie în Cobá. Harta lui Mathias avea un X trasat oarecum la vest de Cobá. Acolo era situl. Mergeai cu autobuzul din Cancún până la Cobá, de unde luai un taxi care te ducea încă optsprezece kilometri spre vest. Din drumul principal se făcea apoi o cărare, lungă de doi kilometri, pe care trebuia să mergi pe jos. Dacă ajungeai la satul maya, însemna că ai mers prea departe.

Privindu-l pe Jeff aplecat peste hartă, Amy putea deja ghici la ce se gândea iubitul ei. Nu avea nici o legătură cu Mathias sau cu frate-său. Jeff se gândea la junglă, la ruinele de acolo și la cum

ar fi fost să le exploreze. Discutaseră vag despre o astfel de excursie pe la începutul vacanței. Se gândiseră că puteau închiria o mașină, un ghid local, ca să vadă ce era de văzut. Dar era atât de cald... ideea de a hoinări prin junglă pentru a face fotografii cu flori uriașe, cu șopârle sau cu niște ziduri dărăpănate părea din ce în ce mai puțin atractivă pe măsură ce discutau despre asta. Așa că rămăseseră pe plajă. Dar acum? Dimineata era înșelător de răcoroasă, mângâiată de briza care bătea dinspre apă. Știa că lui Jeff îi va fi greu să-și aducă aminte cât de umedă avea să devină, în cele din urmă, ziua. Da, îi era foarte ușor să ghicească la ce se gândea el: „De ce nu? Ar putea fi distractiv“. Începuseră să amortească de la atâta soare, mâncare și băutură. O mică aventură de genul ăsta ar fi putut fi exact ce le trebuia ca să se trezească.

Jeff îi împinse harta lui Mathias.

– Venim și noi cu tine! spuse el.

Amy nu zise nimic. Stătea tolănită pe spătarul scaunului. În sinea ei, se gândea: „Nu, nu vreau să merg!“ Dar știa că nu putea spune asta. Se plângea prea mult, toată lumea-i atrăsese atenția. Era o persoană posacă. Nu fusese înzestrată cu darul fericirii. Undeva, pe parcursul drumului, cineva uitase să i-l dea, și acum, din cauza asta, îi făcea pe toți cei din jur să sufere. Jungla avea să fie toridă și murdară, cu puținele locuri umbroase colcăind de țânțari, dar încercă să nu se gândească la asta. Mathias era prietenul lor, nu? Le împrumutase tubul lui de oxigen, le arătase unde să se scufunde. Și acum, avea nevoie de ei. Amy lăsa gândul să prindă forță în mintea ei, o mână trântind ușile, cu viteză, una după alta, până când una rămase deschisă. Când Mathias se întoarse spre ea cu un zâmbet până la urechi, încântat de spusele lui Jeff, așteptând un ecou de aprobare din partea ei, Amy nu se putu abține: îi zâmbi la rândul ei și dădu din cap.

– Desigur, spuse ea.

Eric visa că nu putea să adoarmă. Era un vis pe care-l avea adesea, un vis încărcat de griji și de frustrări. Visa că încerca să

mediteze, să numere oi, să se gândească la ceva care să-l calmeze. Simțea gust de vomă în gură și voia să se ridice și să se spele pe dinți. Simțea și nevoia de a-și goli vezica, dar avea senzația că, dacă s-ar fi mișcat chiar și un centimetru, ar fi pierdut pentru totdeauna și infima șansă de a mai adormi la loc pe care-o mai avea. Așa că nu se mișca; stătea întins, dorindu-și să doarmă, dorindu-și să adoarmă, dar nu dormind. Senzația de vomă și presiunea vezicii nu erau detalii obișnuite ale visului. Erau prezente doar acum, fiindcă erau reale. Băuse prea mult cu o seară înainte, se forțase să vomite în toaletă spre dimineață și acum trebuia să urineze. Până și în vis simțea că era ceva neobișnuit în legătură cu aceste două senzații, de parcă un clarvăzător ar fi încercat să îl avertizeze cu privire la ceva, amenințarea cufundându-se într-un val de vomă sau înmuindu-se într-un pat udat de urină.

Grecii fuseseră cei care-l împinseseră și-l îmboldiseră să bea, până când simțise că i se face rău. Încercaseră să-l învețe un joc de beție. Era ceva legat de niște zaruri, învățate într-o cană. Îi spusese regulile în greacă, lucru care, cu siguranță, explica, în parte, de ce jocul părea atât de complicat. Eric aruncase cu bravadă zarurile și dăduse cana mai departe, deși nu reușise să înțeleagă de ce câștiga uneori, iar alteori pierdea. La început, i se păruse că numerele mari erau cele mai bune, apoi însă, spre marea lui nedumerire, și numerele mici începuseră să câștige. Arunca zarurile și, uneori, grecii îi făceau semn să bea, alteori nu. După o vreme, începuse să nu mai aibă prea mare importanță. Grecii îl învățaseră câteva cuvinte noi și râseseră de cât de repede le uita. Toată lumea se îmbătase foarte tare, apoi Eric reușise, fără să știe nici el prea bine cum, să nimerească în camera lui și să se bage în pat.

Spre deosebire de ceilalți, care se pregăteau să înceapă câte-o școală postuniversitară din toamnă, Eric urma să se angajeze. I se oferise un post de profesor de engleză, la o școală pregătitoare de lângă Boston. Avea să locuiască la cămin, cu